

KAMMERADVOKATEN

Bilag 2.

Ifølge indberetninger fra forvaltningsnævnene for Krigsforsikringen af løsøre (lov nr. 172 af 12. april 1940), Krigsforsikringen af landbrugets løsøre (lov nr. 286 af 30. maj 1940), Krigsforsikringen af privat indbo (lov nr. 218 af 30. april 1940), Krigsforsikringen af bygninger for industri, håndværk og handel (lov nr. 355 af 26. august 1941) og Krigsforsikringen af landbrugsbygninger (lov nr. 473 af 22. december 1939) vil der ved den endelige afvikling af disse forsikringsforbund fremkomme overskud anslået til følgende beløb:

Krigsforsikringen af løsøre	ca.	3 500 000
Krigsforsikringen af landbrugets løsøre	-	1 400 000
Krigsforsikringen af privat indbo	-	8 700 000
Krigsforsikringen af bygninger for industri, håndværk og handel	-	1 550 000
Krigsforsikringen af landbrugsbygninger	-	1 240 000
I alt	ca.	<u>16 390 000</u>

Lovene om stiftelsen af de omhandlede 5 gensidige forsikringsforbund indeholder ingen bestemmelser om, hvorledes der skal forholdes med de overskudsbeløb, der måtte fremkomme ved afslutningen af forbundenes virksomhed.

Som det fremgår af bemærkningerne til de henholdsvis af ministeren for handel, industri og søfart og af indenrigs- og boligministeren i folketinget den 2. april 1954 fremsatte forslag til lov om anvendelsen af overskuddet i visse krigsforsikringsforbund vedrørende løsøre m. v. og lov om anvendelsen af overskuddet i visse krigsforsikringsforbund af bygninger (Folketingstidende 1953-54, tillæg A. sp. 2635 ff.) har man, da krigsforsikringsordningerne er baseret på gensidighedsprincippet, antaget, at overskuddene i princippet tilkommer de enkelte forbunds medlemmer.

Forvaltningsnævnene har imidlertid påpeget, at det må anses for fuldt berettiget at undlade at betale overskuddene tilbage, idet de omkostninger, som ville være forbundet hermed, ville være uforholdsmæssigt store i forhold til de beløb, som ville kunne udbetales til medlemmerne.

Dertil kommer, at en tilbagebetaling vil medføre et så stort og langvarigt arbejde, at det tidspunkt, da forvaltningsnævnene kan afslutte deres virksomhed, vil blive skudt ud i en uvis fremtid.

Forvaltningsnævnene har endelig anført, at det efter de foreliggende oplysninger må anses for praktisk ugørligt at gennemføre en tilbagebetaling, idet der i de siden da forløbne otte år er sket så mange ændringer i forsikringsforholdene som følge af ejerskifter, dødsfald, flytninger, overførsel af forsikringer til andre forsikringsselskaber m. m., at en tilbagebetaling vil medføre praktiske vanskeligheder, som det vil kræve et stort og besværligt arbejde og store omkostninger at overvinde. En del selskaber må i øvrigt antages ikke længere at være i besiddelse af alle de oplysninger vedrørende portefuillen, som er nødvendige, for at en tilbagebetaling kan finde sted, og allerede af denne grund må det anses for umuligt nu at gennemføre en tilbagebetaling.

De her refererede synspunkter er yderligere uddybet i skrivelser af 8. og 17. maj 1954 fra indenrigs- og boligministeriet og af 12. maj 1954 fra handelsministeriet til folketingets udvalg angående de omhandlede lovforslag.

Således som de pågældende forsikringslignende ordninger i sin tid blev indrettet, måtte man på forhånd have haft al mulig grund til at regne med, at der ved virksomhedernes afslutning ville foreligge enten et vist overskud, som det ville være praktisk uigennemførligt at fordele proportionalt med de indbetalte bidrag og tilbageføre til forsikringstagerne, eller et vist underskud, som